

maa den første komme til Anvendelse; men naar den derhen sigtende Bestemmelse affattes saaledes som foreslaaet i Udkastets § 7 3die Stykke — der iøvrigt er at forstaae paa den Maade, at Oplysning om, hvorvidt den paa-gjældende anden Landsdeels Straffelovgivning i det enkelte Tilfælde er mildere, skal tilveiebringes i Sager, der anlægges af det Offentlige, medens Saadant i private Sager overlades til den Tilstalte selv —, ville de ovenfor paaapegede Ulemper dog væsentlig bortfalde, eftersom de omhandlede Responfa deels kun ville faae Betydning i den ene Retning, nemlig til at virke til Formildelse, og deels overhovedet ikke fremtræde som bindende for de kongerigste Domstole, idet der kun gives disse en Bemyndigelse til efter Omstændighederne derefter at nedsætte Straffen under den lovbestedte. Det maa herved erindres, at Forholdet imellem de flere, paa forskjellige Steder begaaede, Forbrydelses forskjellige Strafbarhed jævnlig vil medføre, at Bedømmelsen af nogle af de foreliggende Facta efter den mildere Lov i Realiteten ikke faaer nogen Indflydelse.

3 Dverensstemmelse med det ovenfor Anførte indeholder Udkastets § 7, at naar en Person — ligegyldigt hvor han er hjemmehørende — har gjort sig skyldig i Forbrydelse baade i Kongeriget og i et eller flere af Hertugdømmerne, og han under samme Sag her i Landet tiltales for alle de af ham saaledes begaaede Forbrydelse — naar dette skal stee, er det formeentlig ikke Stedet her, i Straffeloven, at udtale sig nærmere om —, bliver Straffen for dem under Et at bestemme efter Kongerigets Lov. Den sidste Regel, der, som antydet, i Sens tredie Stykke modificeres noget ved den Domstolene indrømmede Bemyndigelse til at nedsætte Straffen, naar Hertugdømmets Straffelovgivning er mildere, gjøres derhos anvendelig ogsaa hvor Gjerningen ikke er af den Bestaafenhed, at Gjerningsmanden kan arresteres, og han derfor tiltales her ved sit Værnething, hvad enten dette nu stee under en offentlig eller privat Sag. — Medens Udkastets § 4 dernæst er affattet saaledes, at Kongerigets Straffelov bliver anvendelig ogsaa paa de af kongerigste Undersaatter i en anden Landsdeel begaaede Forbrydelse, naar disse

forøves der for at omgaae de i Kongeriget gjældende Love — hvilket vel i Reglen men dog ikke nødvendigvis forudsætter, at den Paa-gjældende i saadan Hensigt har begivet sig udenfor Kongerigets Grændser —, ere Slutningsordene i Udkastets § 3 med Flid valgte saaledes, at der ikke gjøres noget Indgreb i den de andre Landsdele ifølge Forholdets retlige Natur tilkommende Straffemyndighed med Hensyn til de Forbrydelse, der begaaes ombord paa kongerigste Skibe medens disse befinde sig i en af vedkommende Landsdeels Havne eller iøvrigt paa sammes Soterritorium. Fremdeles er det første Stykke af Udkastets § 5 affattet paa en saadan Maade, at den kongerigste Undersaat, der udenfor Kongerigets Grændser gjør sig skyldig i Statsforbrydelse eller Falskmyntneri, vil blive at dømmes efter Kongerigets Straffelov, naar Forbrydelsen er begaaet i Udlandet, men at han derimod undergives vedkommende anden Landsdeels Strafferet, naar Forbrydelsen er forøvet i samme, ligesaafuldt som Kongerigets Strafferet vil komme til Anvendelse ogsaa paa de af de andre Landsdeles Undersaatter i Kongeriget begaaede Forbrydelse af den nævnte Art. Ligeledes er det fundet at være rettest at lade de af danske Undersaatter imod Medundersaatter forøvede Retskrænkelser henhøre under Straffemyndigheden i den Landsdeel, hvor Retskrænkelsen finder Sted, og kun at udstrække Kongerigets Strafferet over Krænkelser af Forpligtelser, som danske Undersaatter have paadraget sig ligeoverfor en i Kongeriget sig opholdende Person, for det Tilfælde at Forbrydelsen begaaes i Udlandet. Hvad derimod angaaer de af Embedsmænd begaaede Embedsforbrydelse, synes det naturligt altid at lade den Landsdeels Strafferet komme til Anvendelse, i hvis særlige Tjeneste Embedsmanden staaer, og Begyndelsen af det 2det Stykke i Udkastets § 5 erklærer det derfor for at være en Overtrædelse af Kongerigets Straffelov, naar en her ansat Embedsmand udenfor Kongeriget, altsaa ogsaa i en af de andre Landsdele, begaaer en Embedsforbrydelse.

Med Hensyn til Udkastets 1ste Kapitel skal man endnu gjøre 2 Bemærkninger. Den ene angaaer den Bestemmelse i den tidligere Kommissions foreløbige Udkast (§ 5), at Undtagelse